

Phần 5

Chương 21

Lai Lịch Thật Sự Của Em

- Chào cả nhà. Mọi người ơi hôm nay Mark tổ chức sân chơi không đúng ngày với lý do là mong mọi người quyên góp cho đám bạn Mark chút sức vì tụi nó vừa bị cướp ở khu ga tàu điện ngầm. Mọi người xem thấy hay thấy vui không muốn quyên tiền thì cũng không sao đâu ạ.

- Thì ra hôm nay ra dành sân thể là do thiếu tiền dùng à. Nhóm dancer bên kia kéo qua.

- Ý mày là sao hả? Mark nhìn cậu bạn bên ấy.

- Ấy ấy, cần gì phải cầu, sân thì của chung chứ có phải sân nhà người ta đâu mà anh phải cầu. Cô bạn DJ nhảy xuống móc cậu bạn bên kia.

- Thôi đi, cùng chung một đám mê mà được thì ta chơi chung đi. Miu lên tiếng làm hòa.

- Các người không có đủ trình để nhảy phụ cho tụi này nói chi là nhảy chung. Cậu bạn bên đó có vẻ kiêu ngạo.

- Thế thì đấu đi. Ai thua phải làm theo điều kiện của người thắng, sao hả. Bạn gái Mark bước lên nghênh mặt lên nói.

- Tại sao cô bảo là tụi này phải đấu à.

- Cậu bảo tụi này không đẳng cấp mà sao tớ thấy sai sai sao ấy. Trình trên mà không dám chấp nhận thách đấu của trình dưới ư.

Ray cật cật móng tay nói. Chợt Jackson nhảy lên chỗ nó bật nhạc to lên. Cậu bạn nhảy phọt xuống và di chuyển tay chân theo nhạc. Lúc này là phần solo của Ray cậu bạn chạy lên nhảy với vẻ mặt khiêu khích. Bên kia bị ép đến phải tham gia nhưng có vẻ bị khớp nhạc nên họ chỉ có thể solo. Đến lượt tụi nó thì nhảy cả nhóm nên bắt mắt hơn nhiều, chợt Ray, Kat, Seven, Beat cúi người xuống cao dần lên. Phía xa Jackson chạy đến đập lên lưng từng người rồi bật mạnh ở bản lưng của L lộn một vòng trên không bay qua cả đầu của nhóm bên kia, lúc ngang qua đầu Jackson nhanh tay giật lấy cái mũ của cậu bạn kiêu căng lúc nãy. Lúc đáp xuống đám đông hò reo át cả tiếng nhạc. Cậu bạn kia trở mắt nhìn Jackson. Nhạc tắt, Mark nói qua mic.

- Bây giờ mọi người phân thắng bại nhé. Đội nào mọi người chọn mọi người hãy vỗ tay và hô thật lớn nhé. Mark hỏi tới nhóm của Jackson đám đông rộ cả lên thế là nhóm của nó thắng, nó thì vẫn còn ngơ ngác vì vụ bay trên không lúc nãy.

- Mua thịt đi... mua thịt đi... Ray nói rồi cả đám nói theo, cuối cùng tụi nó cũng có thịt mang về còn là hàng loại một.

- Miu cậu định làm gì với chỗ thịt này? Ray ôm lấy đồng thịt như đồng vàng.

- Để nghĩ coi... ừm... Đây có sườn... À sườn xào chua ngọt đi. Còn thịt miếng thì ta nướng lên thôi được không.

- Sườn xào? Là món gì nghe lạ vậy. Ray tròn mắt hỏi.

- À hồi ở Việt Nam bà tớ hay làm cho tớ ăn lắm. Ngon cực kì.

- Ủa Miu gốc Việt hả? Que quay sang hỏi.

- Không, ba tớ là người Hàn Quốc, đợt đi công tác bên Việt Nam gặp mẹ tớ sau đó tớ ra đời, vì bà thương cháu nên ba mẹ cho tớ ở với bà bên đó.

- Vậy là lai rồi hèn chi khác hẳn bọn con gái chính gốc. Kat khen nó, nó cười đáp lễ.

- Trời ơi hồi hộp quá, tớ mong đến tối nay ghê. Ray một đĩa đặt ăn lên hàng đầu lên tiếng.

Về tới trại nó phải lao vào bếp ngay vì nhóm nó về khá trễ, mọi người tập trung ở nhà chung của Jackson vì bên nhà nó, nhà bếp đã thành chiến trường của bọn con gái bên Kato.

- Ray à ra rửa thịt đi nằm phơi mông thế rồi tí bào cho lắm nha. Nue cần nhân.

- Rồi rồi vào liền này. Chơi game xiu cũng nói, tớ khâm phục cậu thật đấy Kat. Ray đùa.

- Cậu ướp thịt nướng à. Ray nhào lại chỗ Nue.

- Cậu không thấy tớ đang tích cực à.

-Thôi rồi, Miu ơi cậu làm nhiều xiu nhá, tại thiết nghĩ xiu còn mỗi món cậu ăn được thôi. Nue quay sang đánh vào vai Ray nhưng cậu bạn vẫn cười một cách thích thú vì chọc được Nue.

- Được rồi đấy. L ba mươi phút sau cậu tắt bếp nhé tớ về tắm cái còn tập trung nữa.

Tối hôm cuối cùng ở đây tụi nó được thầy tổ chức lửa trại lớn đúng chất tiệc ngoài trời với BBQ và nước ngọt cùng các món ăn do các nhóm góp lại. Lúc này nó chạy sang nhà số 3 để trình bày món ăn để mang ra chấm điểm. Ray vinh dự được bùng ra món lạ nhất các nhóm. Ban giáo khảo gồm cô Kim và hai thầy đều khen nức nở. Thế là nhóm nó được điểm cao nhất nên được thưởng thạch xoài hoành tráng sau bữa ăn.

Sáng hôm sau tụi nó phải lên xe về lại trường.

Tại trường trước lúc giải tán.

- Miu nhìn cậu có vẻ mệt lắm ấy. Không uống thuốc say xe à. Nó dựa người vào Nue mà nghe Nue hỏi.

- Không, chắc hết tác dụng ấy chỉ hơi mệt thôi.

- Tớ đưa cậu về nha. Cậu như vậy chắc không tự về được đâu, ba mẹ cậu thì chưa về nên chắc cũng không đón cậu được.

- Ba mẹ Miu đi đâu xa à. Kat hỏi vì cậu bạn đang đợi đưa Nue về.

Chương 22

Anh Thích Em Lâu Rồi Ngốc Ạ

- **B**a mẹ Miu về Việt Nam lo việc tro cốt cho bà nó rồi nghe nói hết tuần mới về. Nue trả lời Kat. Nó lên xe Kat đưa về, về tới nhà nó lột cái thân vào được trong phòng rồi nằm dài ra đó. Tới tối chợt nó lên cơn sốt cao. Cái điện thoại nó đồ chuông liên hồi nó quơ tay chụp lấy cái điện thoại.

“Miu hả, cậu xuống mở cửa cho tớ đi tớ ở dưới nhà cậu nè.” Giọng Nue vọng ra từ điện thoại.

- Ủ. Nó trả lời không ra hơi rồi cúp máy quơ đại một cái áo khoác mặc vào rồi đi xuống mở cửa cho Nue.

- Phiền cho cậu rồi, không đi chơi với Kat à. Hôm nay cuối tuần mà. Nó mở khoá cổng cho Nue vào.

- Sao tớ có thể mặc cậu được chứ, qua xem cậu sao rồi mới đi với Kat, tớ hẹn cậu ta qua đây đón. Cậu sốt rồi này. Nue đưa tay lên trán nó.

- Không được, tớ phải hủy hẹn thôi, cậu đang sốt mà nhà không có ai không được. Nue móc điện thoại ra định gọi Kat thì nó cản lại.

- Khùng quá, có gì đâu. Cậu cứ đi đi tớ nghỉ xíu là khỏi ngay đó mà. Dứt lời nó chợt ngất đi, Nue đỡ lấy nó nhưng không diu nó vào trong nôi, đúng lúc này Jackson chạy bộ về liền chạy tới đỡ nó hộ Nue. Rồi hai người diu nó vào nhà, Nue thì đi lấy nước ấm và khăn chườm còn Jackson thì bế nó lên phòng.

- Sốt cao lắm ấy. Nue lo lắng.

- Không sao đâu, chườm khăn là hạ sốt ngay ấy mà, cậu đi kiếm thùng y tế xem có thuốc hạ sốt không.

Jackson trấn an Nue, cô bạn lập tức chạy đi tìm nhưng không có thuốc hạ sốt, Nue liền gọi cho Kat trên đường đến mua hộ. Kat tới thì đi thẳng vào nhà đưa thuốc cho Nue.

- Nếu tớ nhớ không nhầm thì hôm nay kỉ niệm một trăm ngày của hai người phải không, Nue cậu không phải lo đâu cứ đi chơi với Kat đi, Miu để tớ lo cho dù gì tớ cũng là hàng xóm của cậu ấy. Jackson nhìn cặp đôi nói.

- Vậy nhờ cậu, tớ gọi cho dì, nói có cậu chăm nó rồi cho dì an tâm. Dì mà Nue đề cập là mẹ nó. Rồi cả hai ra về Jackson ra khóa cửa rồi quay trở lại thay nước và đắp khăn cho nó. Cậu ngồi cạnh giường nhìn nó chăm chăm.

- Cậu vẫn yếu ớt như xưa nhỉ. Cậu đưa tay vén tóc nó rồi cười mỉm. Cậu bạn nhìn chăm chăm nó.

Lần đầu gặp lại Miu là một hôm trời mưa to. Hắn từ chỗ làm về thì trời đổ mưa bất chợt, may mắn sao hắn kịp chạy lên chuyến xe buýt về nhà nhưng trạm xe buýt cách nhà hắn một con đường nhỏ phải đi bộ vào. Hắn xuống xe nhưng đành phải đứng chờ ở trạm xe xem khi nào bớt mưa mới đi bộ vào, đúng lúc đó Miu cũng trên xe buýt bước xuống. Ngồi ở đầu băng ghế cùng hắn. Hôm đó là ngày thứ hai Miu quay lại Hàn Quốc Miu thoáng quay qua mắt hai đứa chạm nhau. Hắn nhận ra có một sự quen thuộc ngay tức khắc, chợt hắn nhận ra chiếc vòng tay hắn tặng sinh nhật năm vừa rồi cho Miu là nhờ mẹ Miu gửi cho Miu. Hắn thấy vậy liền quay ngoắt đi. Từ đằng xa một chiếc xe chạy tới, cô bạn chạy ra mở cửa xe định lên xe thì bất ngờ quay lại chỗ hắn.

- Cậu cầm đi mưa to lắm. Nó cười phát rồi quay lại xe, lúc Miu đưa dù thì mẹ cô hạ kính xuống định chào hỏi hắn nhưng hắn ra hiệu cho mẹ Miu lúc Miu quay về xe.

Tối hôm đó mưa dai dẳng không dứt hắn che cái dù do Miu đưa để về. Đi ngang qua nhà Miu hắn nhìn lên cửa sổ phòng nó đang sáng đèn rồi vụt tắt hẳn. Hắn vào nhà với cái áo ướt vai vì mưa tạt.

- Jackson, con bé con cô chủ quán chỗ con làm mới dọn về đây ở luôn ấy. Lúc nãy nó mới qua chào hỏi, bà nhìn con bé xinh hắn ra. Bà hắn lấy khăn cho hắn.

- Ở luôn ư? Hắn nhắc lại.

- Ừ, nghe nói bà con bé mất nên nó sang đây ở luôn với ba má. Hình như bảo ở Việt Nam về thì phải, con coi mà qua chào hỏi đi nhá dù gì con bé cũng bằng tuổi con mà.

- Dạ.

- Ừ, mà mẹ nó bảo con còn dư bộ hồ sơ trường Ka Jong nào không cho đi ấy xin. Hình như định nhập học luôn trong năm này đây. Con bé đó mới về đây không biết có bắt kịp bạn bè không, có gì hàng xóm với nhau con nhớ giúp nó nha Jackson. Bà hắn dặn dò hắn.

- Hồ sơ đây, mà bà đưa cho mẹ cô ấy dùm con. Jackson rút trong tủ ra một bao giấy màu vàng đưa bà.

- Ở sao con không đưa dì luôn sẵn qua chào hỏi để biết mặt nhau chứ.
- Sáng mai con có việc phải ra ngoài sớm không đưa được còn việc mặt mũi vào trường con sẽ tìm cô ấy bà khỏi phải lo. Hấn đi thẳng lên phòng sau câu nói đó.

Chương 23

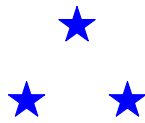
Người Trong Mắt

Sáng hôm sau lúc ra ngoài chạy bộ cùng L.

- Cậu ấy về rồi đấy. Jackson nói trống không.
- Ai cơ? L hỏi lại.
- Đừng nói là Miu nha cậu ấy về Hàn Quốc thật ư. L suy nghĩ một hồi lâu sau đó nói.
- Nghe nói là bà mất nên về đây ở với ba mẹ. Cậu ấy đăng ký vào học Ka Jong ấy cùng năm với bọn mình luôn.
- Thế cậu tính làm sao đây? Cậu ấy có nhận ra cậu không?
- Hình như cậu ấy không nhớ ra tớ, cũng mấy năm rồi, lúc đó tụi mình còn nhỏ chơi với nhau chưa được một tuần. Chắc do không ấn tượng nên có lẽ cậu ấy không nhớ. Hai người dừng lại ngồi nghỉ.
- Thế cậu không định nói à? Phải nói thì cậu ấy mới nhớ ra chứ.
- Cậu bệnh à, mà thôi đi tớ đi về còn đi làm nữa. Ở chỗ làm nó gặp mẹ Miu, cô gọi nó vào hỏi chuyện.
- Sao hôm đó cháu lại làm vậy. Cháu không muốn nói cho nó biết hay sao. Mẹ Miu hỏi hấn.
- Dạ hình như cậu ấy không nhớ cháu là ai nên cháu cũng chưa muốn nói ạ.
- Ủi chắc tại tai nạn khi đó. Thôi coi như cô nhờ cháu giúp nó lúc ở trường nhé. Cô định cho nó ổn định một năm rồi mới đi học mà nó cứ đòi học đúng tuổi nên cô đành chiều nó.
- Tai nạn sao? Chưa kịp nói dứt câu thì mẹ của Miu đã có việc bị gọi ra ngoài. Thế là hấn ôm cái thắc mắc đó suốt về sau.

Ngày đầu tiên nhập học vì phải chuẩn bị cho cuộc thi đấu thể thao sắp tới giữa các trường hấn phải tập luyện rất nhiều, buổi trưa hôm đó lúc đang tập hấn để ý thấy Miu vừa đi vừa cố nhìn vào bên trong phòng thể thao rồi hấn cũng thấy nó va phải chị Soo. Lúc chị Soo vào phòng hấn chạy lại hỏi chuyện ngay và đòi đưa tiền đền hư tổn điện thoại cho chị. Rồi còn lúc ở phòng sinh hoạt Miu bị các bạn troll hấn cũng biết liền nhờ Ray đến bắt chuyện bằng cơ đẹp

ghế... Rồi đến khi Miu va phải hần ở cầu thang... Tất cả những chuyện Miu tưởng tình cờ nhưng thật ra đều có sắp xếp hết rồi. Mục đích to lớn là để cô bạn nhớ ra hần.

Nó mê man tỉnh dậy sau khi cơn sốt đã hạ. Nó thấy thau nước và tấm khăn trên đầu liền cố nhớ lại xem tối qua đã xảy ra chuyện gì, chưa nghĩ được gì nó nghe được một mùi thơm ở dưới nhà, nghĩ là mommy đã về nó chạy vụt xuống thì thấy một tấm lưng to bự đang cắm cúi làm gì đó trong bếp. Nó nhẹ nhàng đi xuống cố không tạo ra tiếng động. Thì ra là Jackson, trong đầu nó liền hiện lên một câu hỏi. Tại sao cậu ấy lại ở đây? Nhưng hình như nó chẳng cần câu trả lời, nó đứng nhìn chăm chú và từng cử chỉ của Jackson, đó giờ người mà ngẫu nhất ở trong bếp chỉ có ba nó thôi thể nhưng có lẽ hôm nay ông ấy bị giáng ngôi tạm thời mất rồi. Jackson nấu xong quay lại thì chạm mặt và phát hiện nó. Nó biết thế liền đi ra bàn ngồi và Jackson mang tô cháo mới nấu ra cho nó.

- Wow ngon thật. Nó múc một muỗng to khác cho vào miệng nhưng nóng xém bỏng miệng.

- Từ từ thôi, mới khỏi nên có vẻ cậu đói lắm. Jackson đưa tay vét miếng cháo dính trên miệng nó rồi cười. Chuông cửa nhà nó reo inh ỏi, Jackson ra mở cửa hộ cái con heo ham ăn đó. Từ ngoài cửa tiếng nói chuyện rôm rả vọng vào cả trong nhà. Nó lau miệng rồi chạy ra xem.

- Cậu mở cửa mau lên coi. Ray nắm lấy thanh sắt cửa lay lay.

- Cho cậu vào phá nhà người ta à. Jackson đứng ở cửa nhà nói vọng ra. Đúng lúc nó thò đầu ra thì Ray nhìn thấy.

- Miu ra mở cửa cho tớ đi. Nó nghe vậy liền đi ra mở cửa, Jackson đi sau nó. Vừa vào được Ray liền nhảy lên kẹp cổ Jackson.

- Ai dạy cậu chơi vậy hả? Biết là đứng ngoài đó chồm vô nói chuyện mệt lắm không hả.

- Miu khoan đóng cửa, còn bọn này nữa. Phía xa Nue chạy lon ton lại, sau Nue là Kat, L cũng tới tay ai cũng xách những bọc to.

Chương 24

Dần Dần Sáng Tổ

- **C**ác cậu... Nó nhìn mọi người tròn mắt. Cả đám đi lại vào nhà nó rồi như muốn mở party trong nhà nó luôn.

- Hôm nay trong lịch sử loài người Ray đây sẽ trở tài vào bếp. Ray đeo tạp dề tay cầm giá mức canh giờ cao lên.

- Ghê vậy, ăn được không hay lại bay vào thùng rác đây. Nue chọc ngay.

- Em đừng đùa Ray nó nấu hơi bị ngon á. Dù gì cũng thừa hưởng chút tài năng của ba nó mà. Kat bốc bỏ miệng trái cây Nue mới cắt.

- Trời thế sao hôm cấm trại cậu không làm phụ Miu mà chỉ biết ngồi ăn thế hả. Nue bắt bẻ.

- Tại tớ nghe Miu nấu món lạ nên im thôi. Mà sao cậu cứ thích nhắc khéo tớ thế xiu nấu xong không cho cậu ăn.

- Lắm lời quá làm đi rồi mới biết ha. Nue cười cười.

Ngoài Ray và Nue ra cả đám lên phòng khách mở game chơi rồi cả đám dùng bữa sau khi Ray trở tài. Sau khi cả đám đã no nê thì cửa nhà nó chọt mở ba mẹ nó đã về.

- Tụi cháu chào cô chú ạ. Cả đám đồng thanh.

- Máy đĩa qua chơi với Miu đây à. Mẹ nó đặt một túi to xuống và vào nhà.

- Thôi mẹ cậu về rồi chắc bọn này về luôn. Mai gặp ở trường nhé. Nue nói còn đám con trai thì thu dọn đồ ra về.

- Gặp nhau ở trường nhé. Thưa cô chú tụi con về.

Tôi hôm đó.

- Bé con à khăn tay này của con à.

Ba nó gọi nó xuống trong lúc xếp đồ mới phơi, nó chạy xuống xem thì thấy chiếc khăn của Jackson vì sợ bị hỏi chuyện nên nó giật lấy chiếc khăn, chạy về phòng nó lập tức bỏ chiếc khăn vào ngăn tủ bàn.

- Tại sao mình lại hồi hộp thế cơ chứ?

Nó tự hỏi mình rồi nó kéo ngăn tủ ra là lấy chiếc khăn, tự nhiên nó thấy một hình ảnh quen thuộc ủa về. Nó lập tức lấy hộp quà trong tủ dưới và mở ra thì đúng y như rằng hai chiếc khăn là một cặp, nó phi như tên xuống chỗ mẹ nó.

- Mommy cái khăn này là quà sinh nhật mommy tặng con phải không ạ. Nó giơ chiếc khăn lên xòe ra cho mẹ nó nhận diện.

- Không phải, năm đó mommy tặng con một cái váy mà, chắc là do bạn con tặng ấy. Nó nghe nói vậy liền bỏ lên phòng ngay...

Sáng hôm sau tại trường học Ka Jong.

- Miu cậu coi cái này ờn không rồi duyệt cho tụi nó triển khai... Fat nói với nó nhưng hình nhưng nó chẳng quan tâm gì mấy.

- Miu cậu sao thế. Fat đập nhẹ cái bàn gọi nó.

Nó chột giật mình rồi kiêu như tỉnh giấc sau một cơn mê dài ấy, nó chẳng biết gì nữa hết nên hỏi lại tùm lum. Ra chơi nó ra khỏi lớp đi về phía sân bóng. Nó đi tìm Jackson thì đúng y như rằng cậu bạn ở đó luyện tập với trái banh.

- Jackson cậu theo tớ lên đây được không?

Nó nói với Jackson. Rồi Jackson theo lên sân thượng của dãy phòng học đó. Nó móc trong túi áo khoác ra cái khăn của cậu bạn.

- Cậu mua chiếc khăn này ở đâu vậy? Có thể cho tớ biết không? Nó đưa ra nhưng không trả lại cho Jackson.

- À... Thì tớ bà tớ mua cho tớ... cậu hỏi có chi không. Jackson đưa tay lấy lại chiếc khăn. Nó liền móc một chiếc khăn y hệt chi khác chữ cái ở góc khăn thay vì J thì là chữ M.

- Cậu chắc chứ, cậu chắc là nó chỉ là tình cờ chứ? Chiếc khăn này là quà sinh nhật ba năm trước mẹ tớ gửi cho tớ nhưng bà bảo quà của bạn bên Hàn Quốc gửi tớ. Lúc đầu tớ tưởng tình cờ thật nhưng hôm qua cũng nhờ Que mà tớ biết đó là hàng thủ công có mã số hẳn hoi. Rồi tớ đã gọi hỏi đây. Nó nhìn Jackson đăm chiêu.

- Đúng là quà tớ tặng cậu đấy. Jackson cười mỉm rồi bỏ chiếc khăn vào trong túi.

Chương 25

Mất Tích

- **T**ối hôm đó cả đám tập trung ở quán nó chơi nhưng không có Jackson. Kể từ ngày hôm đó nó không thấy Jackson tới làm nữa. Nó tìm chị Py hỏi.

- Jackson ấy hả nó xin nghỉ rồi em. Chị lau mấy cái ly đồng thời trả lời nó.

- Nghỉ luôn rồi ả. Nó thâm thì bên trong miệng.

Bên ngoài bàn.

- Đây các cậu biết có chuyện gì không? Sao dạo này tớ không thấy Miu đến sân bóng nữa nhỉ. Ray nhâm nhi ly trà.

- Chẳng biết nữa đúng là không thấy thật. Trên trường tớ cũng ít gặp cậu ấy lắm. Cậu biết chuyện gì không L. Beat ngồi chồm dậy hỏi L, cậu bạn chỉ nhún vai một cái không trả lời.

- Dạo này nó lạ lắm, luôn rủ tớ đi shopping mà không mua gì cả toàn vào mấy tiệm hỏi chuyện lạ không. Nue kể lại.

- Lạ sao kể nghe xem. Seven coi vậy chứ cũng quan tâm nó lắm.

- Sáng này Miu hẹn tớ đi shopping mà lại dắt tớ vào JNP, rồi mấy chi nhánh lớn không.

- Chà các cậu xài sang dữ vậy luôn ấy hả? Ray trầm trở khi Nue chưa nói xong.

- Đâu, Miu kéo tớ vào hỏi mấy cái trang sức của cậu ấy chứ đâu. Tớ không biết chính cậu ấy mua mà sao lại phải đi hỏi xuất xứ của nó chi không hiểu.

- Cái nào JNP. Cái vòng tay cậu ấy hay đeo phải không? L chòm lấy miếng bánh quy.

- Ờ đúng rồi, nó đó. Nue khẳng định. Rồi cả đám nhìn nhau có vẻ không hiểu vì sao nó lại làm như thế.

Lúc trở về nhà sau khi đóng cửa quán.

Nó lau cho khô tóc vừa gội. Rồi lại bàn học ngồi dựa vào cái ghế xoay. Nó ngồi nghĩ chuyện gì đó một hồi lâu liền đẩy ghế xích ra xiu để kéo cái ngăn tủ dưới cùng ra lấy một cái hộp lớn để lên bàn. Nó đổ các thứ trong hộp ra. Bên trong là những hộp quà nhỏ hơn được nó đính kèm những mẫu giấy nhỏ có ghi những năm trên đó. Nó xếp đồng hộp ngay ngắn trên bàn rồi tiếp tục nhìn. Tiếng gõ cửa vang lên, mẹ nó mang nước cam vào. Mẹ nó nhìn thấy đồng quà nó xếp trên bàn ấy.

- Hình như quà sinh nhật của con đúng không?

- Dạ, do mommy chuyên cho con đó. Nó cầm lấy ly nước rồi nhấp môi. Chợt mẹ thấy tờ giấy thông tin của JNP.

- Con biết rồi à?

- Dạ, mới đây thôi ạ. Nhưng tại sao mấy năm nay mommy lại không nói cho con biết vậy?

- Tại nó không chịu cho mommy nói ra, với lại một phần là do tai nạn đó.

- Hồi đó hai đứa thân lắm. Mommy thấy hiếm có đứa con trai nào như nó. Đợi con cả mấy năm, có lẽ nó thích con thật rồi mà tại nó không nói thôi. Nó đang uống nước chợt khựng lại.

- Mommy chắc chứ ạ?

- Theo kinh nghiệm ngàn ấy năm thì mommy nghĩ vậy. Còn tùy theo cách nhìn và nói chuyện với con thôi. Mẹ nó đứng dậy lấy tay vuốt đầu nó rồi ra ngoài trả lại phòng cho nó. Nó lại đắm chiêu suy nghĩ.

Sáng hôm sau.

Nó thức sớm hơn mọi hôm thay đồ sẵn sàng rồi đứng trên phòng ngó xuống canh xem khi nào Jackson đi học để đi chung vì nó có chuyện muốn hỏi. Nhưng đợi tới sát giờ cũng không thấy Jackson ra ngoài.

“Có khi nào cậu ta ở nhà Kat không ta?” Nó suy nghĩ rồi lao tới trường với tốc độ ánh sáng vì có vẻ nó trễ rồi. Vào lớp trễ 5 phút làm mọi cặp mắt trong

lớp đổ dồn về phía nó. Nó không nói tiếng nào vào chỗ ngồi và lấy bài học ra. Que quay xuống hỏi ngay.

- Lần đầu tớ thấy cậu tới trễ như thế đấy. Có chuyện gì à?

- Không, tớ ngủ quên ấy mà. Nó thờ hồng học nhưng cũng cố lấy hơi trả lời Que.

- Ở chỗ kia trật tự. Thầy chủ nhiệm nhắc nhở tụi nó. Nó ngồi học suốt ba tiếng thì chuông ra chơi cũng reo. Nó liền đi tìm Jackson. Nó đi dọc hành lang dẫn đến lớp Jackson, nhưng hôm nay có gì đó lạ lẫm, nó có cảm giác như thế. Đến lớp Jackson nó hỏi ngay một bạn trai đang đi về phía cửa để ra khỏi lớp.

Chương 26

Chuyện Đã Bắt Đầu

Nó đi dọc hành lang dẫn đến lớp Jackson, nhưng hôm nay có gì đó lạ lẫm, nó có cảm giác như thế. Đến lớp Jackson nó hỏi ngay một bạn trai đang đi về phía cửa để ra khỏi lớp.

- Jackson có bên trong không bạn?

- Không! Hôm nay cậu ấy vắng. Cậu bạn chỉ lên bảng điểm danh thì thấy vắng Jackson và L.

Nó quay về lớp mà bứt rứt trong lòng vì nó muốn hỏi Jackson gì đó. Nó đi ngang qua các lớp khác thấy hình như cả đội bóng đều vắng một cách bí ẩn. Nó chạy xuống chỗ chị Soo để xem lịch hoạt động của đội bóng.

- Đội bóng ấy hả? Sắp giải tán rồi em à. Còn lịch trình gì nữa.

- Giải tán á? Chị không đùa chứ ạ. Chị Soo nói cái tin đó ra nó không dám tin vào tai mình nữa.

- Giờ chị đang chiêu mộ thành viên, nếu không được chắc giải tán thật. Bọn nhóc đó không biết bị cái gì mà lại chơi trò nghỉ tập thể, có đơn từ người giám sát chị cũng không biết làm gì thêm với tụi nó.

Chị đưa cho nó xấp đơn, nó cầm và cẩn thận xem nhưng có một điều lạ ở đây là sao người giám hộ của cả sáu người chỉ có một. Lúc thấy càng ngày mọi chuyện càng lạ hơn. Lúc ra về nó tạt ngang qua bên nhà Kat xem sao. Nhưng thấy nhà khóa cổng ngoài. Lúc về tới nhà nó chợt thấy thùng thư trước nhà có gì đó, dù cửa ai trong nhà nó cũng phải mang vào. Đó là một món quà nhỏ cùng một lá thư không ghi tên người gửi. Nó thấy thư không có dán nên bóc ra xem luôn thì mới nhận ra đó là chữ của Jackson.

“Món quà sinh nhật lần thứ mười lăm. Dù cậu đã về đây nhưng tớ vẫn không có cơ hội tặng quà trực tiếp cho cậu. Những món quà từ trước đến giờ tớ tặng

cậu đều do chính tay tớ làm đấy. Dây chuyền này cũng thế. Có lẽ vì kinh nghiệm từ chiếc vòng nên nhìn sợi dây này có vẻ chuyên nghiệp và hoàn hảo hơn. Thật buồn khi không được ở cạnh cậu nữa, bọn mình gặp lại nhau chưa được lâu nhỉ. Hẹn gặp lại cậu. Ở nơi nào đó...” Trong lá thư vồn vện mấy dòng làm nó càng hoang mang hơn lúc đầu. Chợt nó nghe thấy tiếng mẹ nó nói chuyện với bà Jackson nó liền phi xuống nhà hóng hớt.

- Hèn chi Jackson xin cháu nghỉ đột ngột vậy. Vậy là nó chuyển trường luôn hả bà. Mẹ nó nói.

“Chuyển trường? Chuyện gì vậy?” Nó tự hỏi mình.

- Nó bảo kí hợp đồng hồi tuần trước nên giờ phải sang đó ở luôn, nhưng vì luyện tập hay sao đó. Rồi nó bảo công ty không cho giao tiếp với bên ngoài vậy đó chứ bà cũng chẳng biết. Giờ tụi nhỏ chúng muốn làm gì cũng có nói cho người già như bà biết đâu. Nó hóng hớt câu nghe câu không, thông tin mập mờ nó không chấp nhận được liền đứng đợi mẹ nó vào là kéo hỏi chuyện ngay.

- Mommy lúc nãy mommy nói chuyện gì vậy? Nó giả bộ xách hộ giỏ đồ của mẹ nó để tiếp cận.

- Nhiều chuyện lắm nha cô. Chuyện thằng Jackson ấy mà. Nó đi làm thực tập sinh của một công ty idol nào đó mà mommy không nhớ nữa. Nghe nói là sẽ thực tập hết phổ thông sau xem xét rồi mới quyết định có debut hay không. Thằng nhỏ phải chuyển trường luôn rồi công ty bảo lãnh cho nó vào trường idol gì đó cũng có tiếng lắm. Chỉ tội bà nó đang sống với đứa cháu trai chóp một cái phải sống một mình. Nếu con rảnh qua thăm bà chơi cho bà đỡ buồn nha bé con.

- Dạ.

Khi mẹ nó quay vào bếp chuẩn bị bữa tối thì nó cũng quay lại phòng. Nó chợt nhớ lại cái người giám hộ trong đơn ngưng hoạt động ở trường.

Thế là ngày hôm sau đến trường, nhân lúc chưa vào học nó chạy xuống phòng quản lý câu lạc bộ tìm xấp đơn hôm qua chị Soo cho xem. Vì nó thường giúp đội bóng cũng có thể coi là một nửa người quản lý nên nó có chìa khóa vào phòng. Nó tìm được xấp tài liệu liền lấy điện thoại chụp lại cái địa chỉ. Suốt buổi ra chơi nó ngồi mày mò tìm đường trên google map. Lúc ra về sau khi nộp tập cho thầy ở văn phòng. Nó nhanh đi thay giày rồi đi ngược hướng về nhà. Tay thì cầm điện thoại, mắt cứ năm giây nhìn màn hình xong lại tìm đường đi.

- Miu! Tên nó vang lên.

- Zino. Nó quay lại.